

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera ve věci žalobce: **TIPGAMES a.s.**, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 56/802, IČ 26709112, zastoupeného JUDr. Danou Kořínkovou, Ph.D., LL.M., advokátkou, se sídlem Praha 8, Sokolovská 47/73, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** (původně: Finančnímu ředitelství v Praze) se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 14.1.2011, č.j. 462/11-1400-102653,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 487,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 11.8.2010, č.j. FÚ 1-71/1455/10/Jak, kterým bylo rozhodnuto o úroku z přeplatku na správních poplatcích za rok 2005 dle ust. § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a přeplatků.

S účinností k 1.1.2013 přešla působnost Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu na Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně. Soud proto podle ust. § 69 s.ř.s. jako s žalovaným dále jednal s tímto orgánem Finanční správy České republiky.

Žalobce nesouhlasí se způsobem aplikace ust. § 64 zákona o správě daní a poplatků ve výše uvedených rozhodnutích a s následným výpočtem úroku z přeplatku na správních poplatcích za rok 2005, který je dle názoru žalobce v rozporu se zákonem.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 15.5.2006 mu byl platebním výměrem č.j. FÚ 1-71/1126-06/Jak, vydaným Finančním úřadem pro Prahu 1, vyměřen správní poplatek za trvání povolení k provozování sázkové hry na zařízení American Roulette za rok 2005 ve výši 12.244.529,- Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu č.j. 3639/07-1000-102653 ze dne 8.3.2007 zamítnuto, čímž platební výměr nabyl právní moci. Jelikož byl vyměřený správní poplatek splatný ke dni 2.6.2006, žalobce jej dne 31.5.2006 zaplatil. V rámci soudního přezkumu bylo rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24.2.2010, č.j. 9 Ca 179/2007-79, zrušeno. Novým rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 15.4.2010, č.j. 5045/10-1400-102653, byl napadený platební výměr změněn tak, že byl vyměřen předmětný správní poplatek ve výši 10.000.000,- Kč.

Dále byl dne 15.5.2006 žalobci platebním výměrem č.j. FÚ 1-71/1127-06/Jak, vydaným Finančním úřadem pro Prahu 1, vyměřen správní poplatek za trvání povolení k provozování sázkové hry na zařízení American Roulette za rok 2005 ve výši 3.770.453,- Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu č.j. 3638/07-1000-102653 ze dne 8.3.2007 zamítnuto, čímž platební výměr nabyl právní moci. Jelikož byl vyměřený správní poplatek splatný ke dni 3.6.2006, žalobce jej dne 31.5.2006 zaplatil. V rámci soudního přezkumu bylo rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24.2.2010, č.j. 9 Ca 179/2007-79, zrušeno. Novým rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 15.4.2010, č.j. 5048/10-1400-102653, byl napadený platební výměr zrušen.

Správná výše předmětných správních poplatků za rok 2005 tedy činila částku 10.000.000,- Kč, avšak žalobce zaplatil na těchto správních poplatcích v důsledku jejich nesprávného vyměření částku celkem ve výši 16.014.982,- Kč, tedy o 6.014.982,- Kč více, než byla jeho zákonná povinnost. Rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 7.7.2010, č.j. FÚ 1-1230/10/Jak, bylo následně rozhodnuto o vrácení správního přeplatku ve výši 6.014.982,- Kč. Ačkoliv žalobce svou výzvou ze dne 21.7.2010 požadoval zaplatit na úroku z přeplatku částku ve výši 3.554.742,70 Kč, byl rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 11.8.2010, č.j. FÚ 1-71/1455/10/Jak, vyměřen úrok z přeplatku jen ve výši 494.646,- Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto.

Žalobce se ztotožňuje s určením splatnosti výše uvedených správních poplatků tak, jak byly provedeny v napadeném rozhodnutí, tedy oba vyměřené správní poplatky byly splatné ke dni 1.6.2006. Správcí daně tak vznikla povinnost vrátit přeplatek na poplatek do 15 dnů podle ust. § 64 zákona o správě daní a poplatků, tedy nejpozději do 16.6.2006. Uvedené částky ve stanoveném termínu vráceny nebyly, a proto byl Finanční úřad pro Prahu 1 povinen zaplatit žalobci úrok z přeplatku ode dne 17.6.2006 až do zaplacení – v tomto případě do dne 15.7.2010, kdy došlo k připsání přeplatku ve výši 6.014.982,- Kč na účet žalobce.

Žalobce s ohledem na původní splatnost vrácení přeplatku dovozuje pro výpočet úroků aplikaci zákona o správě daní a poplatků ve znění novely provedené zákonem č. 230/2006 Sb. s účinností od 1.6.2006, kdy míra toho úroku činila za období do 31.12.2006 „140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné první den kalendářního čtvrtletí“ a s ohledem na uvedenou novelu se s účinností od 1.1.2007 změnila na míru „repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí“.

Žalobce namítá, že žalovaný předmětný úrok určil v nižší výši, než kolik má činit, neboť nesprávně použil znění ust. § 64 zákona a o správě daní a poplatků platné do 31.5.2006, a tedy na celou dobu prodlení, tj. od 1.1.2007 do 15.7.2010, užil úrokovou míru platnou jen do 31.12.2006.

Žalobce naopak dovozuje z přechodného ustanovení zákona obsaženého v části deváté čl. XXI zákona č. 230/2006 Sb. v kombinaci s přechodným ustanovením obsaženým v části páté čl. VI. bodu 5, že za období od 18.6.2006, resp. 19.6.2006 do 31.12.2006 je nutné aplikovat původní úpravu počítání úroků (platnou v období od 1.6.2006 do 31.12.2006) a od 1.1.2007 pak úpravu novou ve znění novely.

Žalobce uzavírá, že výše uvedeným postupem Finančního úřadu pro Prahu 1 a žalovaného došlo k porušení ústavně zaručeného práva žalobce uvedeného v čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které stanoví, „že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena“. V souvislosti s tímto poukázal na nálezy Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 613/01. Dále došlo k porušení ústavně zaručeného práva žalobce vlastnit a užívat majetek plynoucího z čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť v důsledku odmítnutí uznání žalobcem uplatněného nároku na úrok z přeplatku na správních poplatcích za rok 2005 došlo k daňovému zatížení žalobce nad rámec stanovený zákonem. V této souvislosti žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 152/07.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu v plném rozsahu zamítnout. V odůvodnění uvedl, že mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že 1.6.2006 je den původní lhůty splatnosti správního poplatku za rok 2005, den 15.7.2010 je dnem konce prodloužení se zaplacením přeplatku a základ pro výpočet úroku z přeplatku činí 6.014.982,- Kč. Rozpor mezi žalobcem a žalovaným spočívá v odlišném názoru na aplikaci přechodného ustanovení – část devátá čl. XXI zákona č. 230/2006 Sb., jímž došlo k novelizaci zákona o správě daní a poplatků, v kombinaci s čl. VI. bod 5 věta první zákona č. 230/2006 Sb. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce způsobu výpočtu úroků z přeplatku podle ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění do 31.12.2006 a ve znění od 1.1.2007, na základě které lze shrnout, že za rozhodný okamžik se považuje původní den splatnosti daně, tedy pokud původní den splatnosti příslušné daně nastane před 1.1.2007, je nutno úrok z přeplatku vztahující se k dané dani počítat podle úpravy v § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006. Jelikož Finanční úřad pro Prahu 1 a žalovaný postupovali při aplikaci předmětného ustanovení zákona o správě daní a poplatků v souladu s platnou judikaturou, neporušili ústavně zaručená práva žalobce zakotvená v čl. 4 odst. 4 a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

V rámci nařízeného jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních; žalovaný navíc poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.10.2014, č.j. 8 Afs 50/2013-41, který dle názoru žalobce potvrzuje správnost obou rozsudků, na které žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazoval. Právní zástupkyně žalobce k tomu uvedla, že tyto rozsudky na danou věc nedopadají.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Platebním výměrem ze dne 15.5.2006, č.j. FÚ 1-71/1126/06/Jak., byl žalobci vyměřen správní poplatek za povolení loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2005 ve výši 12.244.529,- Kč se splatností do 15 dnů ode dne doručení platebního výměru. Odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru bylo rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 8.3.2007, č.j. 3639/07-1000-102653, zamítnuto. Rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 15.4.2010, č.j. 5045/10-1400-102653, bylo nově rozhodnuto o podaném odvolání žalobce, neboť předchozí rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24.2.2010, č.j. 9 Ca 179/2007-179.

Rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 7.7.2010, č.j. FÚ 1-71/1230/10/Jak., bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení přeplatku, který žalobci vznikl dne 1.6.2006, ve výši 6.014.982,- Kč.

Dne 23.7.2010 podal žalobce k Finančnímu úřadu pro Prahu 1 výzvu k zaplacení úroků z přeplatku na správním poplatku za rok 2005 v souladu s ust. § 64 zákona o správě daní a poplatků, kterým vyzval k bezodkladnému zaplacení úroků z částky 2.244.529,- Kč jako přeplatku na správním poplatku ode dne 18.6.2006 do dne 15.7.2010 a z částky 3.770.453,- Kč jako přeplatku na správním poplatku ode dne 19.6.2006 do dne 15.7.2010, celkem tedy částku 3.554.742,70 Kč na bankovní účet žalobce.

Rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 11.8.2010, č.j. FÚ 1-71/1455/110 Jak, bylo v souladu s ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků rozhodnuto o vrácení úroku z přeplatku v celkové částce 494.646,- Kč. Předmětný úrok z přeplatku byl vypočítán od ukončení běhu zákonné lhůty dne 16.6.2006 do 15.7.2010, kdy byl přeplatek bezhotovostně převeden na bankovní účet žalobce. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 14.1.2011, č.j. 462/11-1400-102653, zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Podle ust. § 64 odst. 6 věta první zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31.12.2006, zavinil-li vznik přeplatku správce daně, vrátí přeplatek bez žádosti do patnácti dnů, a vrátil-li jej po stanovené lhůtě, je povinen zaplatit daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné první den kalendářního čtvrtletí.

Podle ust. § 64 odst. 6 věta první zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1.1.2007, zavinil-li vznik přeplatku správce daně, vrátí přeplatek bez žádosti do patnácti dnů, a vrátil-li jej po stanovené lhůtě, je povinen zaplatit daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.

Podle části dvacáté, čl. XXI zákona č. 230/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení části páté, čl. V bodů 5, 6, 12 až 19 a čl. VI, které nabývají účinnosti dnem 1. ledna 2007.

Podle čl. VI., přechodná ustanovení, bod 5 zákona č. 230/2006 Sb., úprava obsažená v § 64 odst. 6 a § 96a odst. 3 tohoto zákona se použije pro přeplatek na dani, jejíž původní den splatnosti nastane po účinnosti tohoto zákona. Pro vratitelný přeplatek na dani, jejíž původní den splatnosti nastane do účinnosti tohoto zákona, se použije § 64 odst. 6 a § 96a odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti tohoto zákona.

V předmětné věci žalobce shledává nesprávnost napadeného rozhodnutí ve způsobu aplikace ust. § 64 zákona o správě daní a poplatků, resp. v nesprávné aplikaci přechodného ustanovení – část dvacátá čl. XXI zákona č. 230/2006 Sb., jímž došlo k novelizaci zákona o správě daní a poplatků, v kombinaci s čl. VI. bod 5 věta první zákona č. 230/2006 Sb., a s tím souvisejícím následným nesprávným výpočtem úroku z přeplatku na správních poplatcích za rok 2005.

Výše citované přechodné ustanovení obsažené v čl. VI bodu 5 větě první zákona č. 230/2006 Sb., jak taktéž konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22.10.2009, č.j. 8 Afs 34/2009-68 a dále v rozsudku ze dne 22.7.2010, č.j. 2 Afs 20/2010-90, „jednoznačně řeší způsob rozlišení výpočtu výše úroků z přeplatku podle § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění do 31.12.2006 a ve znění od 1.1.2007 tak, že za rozhodný okamžik považuje původní den splatnosti daně, na kterou je přeplatek vázán. Zákonodárce tímto jednoznačným způsobem vázal rozlišení způsobu výpočtu úroku z přeplatku na okamžik původní splatnosti daně, na níž přeplatek vznikl, nikoliv na splatnost přeplatku na dani.“

Na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 34/2009-68 jako na prejudikaturu odkazuje i rozsudek ze dne 21.10.2014, č.j. 8 Afs 50/2013-41 zmíněný žalovaným při jednání. I když text odůvodnění rozsudku č.j. 8 Afs 50/2013-41 v době vypravení tohoto rozhodnutí nebyl na webových stránkách přístupný, soud má v každém případě za to, že rozsudky ze dne 22.10.2009, č.j. 8 Afs 34/2009-68 a ze dne 22.7.2010, č.j. 2 Afs 20/2010-90, na danou věc dopadají, neboť se zabývají účinností ust. § 64 odst. 6 daňového řádu, což je v této věci stěžejní spornou otázkou.

V daném případě nastala splatnost obou vyměřených správních poplatků dne 1.6.2006, tj. před koncem roku 2006, o čemž nebylo mezi účastníky sporu. Správce daně i žalovaný proto postupovali správně, pokud úrok z přeplatku na správních poplatcích stanovili dle ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31.12.2006, tedy ve výši 140% diskontní úrokové sazby České národní banky a tímto jejich postupem tak nedošlo k porušení ústavně zaručených práv žalobce zakotvených v čl. 4 odst. 4 a v čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Žalovaný v řízení úspěšný byl a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech spojených s ústním jednáním před soudem, a to cestovné pověřeného zaměstnance žalovaného autobusem 420,- Kč, a stravné pověřeného zaměstnance ve výši 67,- Kč. Proto soud přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení ve výši 487,-Kč.

Jako nedůvodný soud shledal požadavek žalovaného, který s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 7.10.2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13 žádal, aby mu soud přiznal na nákladech řízení také paušální náhradu coby nákladů hotových výdajů za 1 úkon právní služby ve výši 300,- Kč.

Soud je totiž přesvědčen o tom, že závěry citovaného nálezu na žalovaného, který v řízení vystupuje jako správní orgán státu, nedopadají. Ústavní soud v citovaném nálezu vycházel ze specifického účelu civilního procesu s tím, že se snažil vyřešit nerovné postavení „zejména chudých a právně nevzdělaných jednotlivců při uplatňování jejich práva na přístup k soudu“. Z toho je patrné, že ústavní soud řešil přiznání paušální náhrady za zcela jiných podmínek. Nelze totiž odhlédnout od toho, že žalovaný jako správní orgán disponující skupinou právních odborníků v řízení před správním soudem obhajuje závěry svých vlastních rozhodnutí, to znamená, že je ve zcela odlišném postavení nežli žalovaný v civilním řízení. V souladu s ustálenou soudní judikaturou soudy ve správním soudnictví nepřiznávají žalovaným správním orgánům právo na náhradu nákladů řízení ani v případě, kdy je správní orgán zastoupen advokátem, právě s ohledem na to, že obhajoba vlastního rozhodnutí je předmětem činnosti správního orgánu a přiznat náhradu nákladů by bylo možné pouze v případě, že by správní orgán prokázal, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné činnosti. O to víc to platí pro vztah k požadavku úhrady pouze paušální náhrady.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. prosince 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková